

Sygn. akt III UK 454/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania W. I.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację W.I. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 października 2018 r., oddalającego jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 23 marca 2017 r., 4 maja 2017 r. i 22 sierpnia 2017 r., odmawiających wnioskodawcy prawa do emerytury.

Odwołujący się W. I. zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: I/naruszenie przepisów postępowania: 1/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niedostateczne uzasadnienie motywów rozstrzygnięcia na tle dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i wykładni postanowień § 2 ust. 1 rozporządzenia, które to naruszenie uniemożliwia ocenę rozumowania wyводу Sądu Apelacyjnego; 2/ art. 386 § 4 k.p.c., przez jego niezastosowanie przez Sąd drugiej instancji w związku z art. 382 k.p.c., polegające na nierozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy w zakresie objętym decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co doprowadziło do bezpodstawnego pominięcia części zebranego materiału dowodowego i miało wpływ na wynik sprawy w postaci twierdzeń o niemożliwości ustalenia okresu zatrudnienia oraz pracy w gospodarstwie rolnym wnioskodawcy, nierozpoznanie okresów pracy w warunkach szczególnych; 3/ art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i 382 § 2 k.p.c., polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane; 4/ art. 233 § 1 w związku z art. 382 oraz art. 328 § 2 k.p.c., przez pominięcie części materiału zebranego w postępowaniu; Sąd Apelacyjny bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego, co skutkowało brakiem wyczerpujących ustaleń oraz pominięciem odmiennych ustaleń podnoszonych przez stronę w apelacji, a także brak wyczerpującego wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, dla których dowodom pozostałym odmówił wiarygodności; 5/ art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 473 § 1 k.p.c., polegające na braku wszechstronnego i krytycznego rozważenia przez Sąd całości zebranego materiału dowodowego oraz poczynieniu ustaleń niezgodnych z materiałem dowodowym, zakładając istnienie ograniczeń dowodowych co do kwestii stanowiących istotę sporu, co jest niezgodne z faktami i w konsekwencji odmawiając wiarygodności wszystkim środkom dowodowym, opierając ustalenia na zakwestionowanych środkach dowodowych, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego; 6/ art. 278 k.p.c., przez wadliwość postępowania dowodowego, a

zwłaszcza pominięcie dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy, co miało wpływ na wynik postępowania, tj. oceny zeznań świadków bez wiedzy biegłego oraz sprzecznej z doświadczeniem życiowym i bezzasadne podtrzymanie stanowiska Sądu Okręgowego bez jakiegokolwiek weryfikacji ze stanowiskiem ubezpieczonego zawartym w apelacji i wnioskami tego Sądu; 7/ art. 468 § 1 i § 2 pkt 3, 4 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., polegające na nieprzeprowadzeniu przez Sąd pierwszej instancji czynności w celu uzupełnienia materiału dowodowego i w konsekwencji nierozpoznanie sprawy w zakresie charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego oraz braku należytego uzasadnienia dla w/w kwestii wobec podniesionych w apelacji argumentów błędów w protokole z zeznań świadków i ubezpieczonego; II/ naruszenia prawa materialnego: 1/ przez niewłaściwą wykładnię oraz błędne zastosowanie art. 32 w zw. z art. 184 ustawy, § 1 pkt 1 rozporządzenia, jak również naruszenie art. 227 k.p.c., polegające na nierozpoznaniu istoty sprawy w zakresie okresów pracy, charakteru pracy ubezpieczonego i w konsekwencji ustalenie zaniżonego stażu pracy oraz nierozstrzygnięcie o stażu w warunkach szczególnych; 2/ art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2, 3 i 4 i art. 27 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia, przez przyjęcie, że za prace w transporcie można uznać jedynie prace wykonywane w przedsiębiorstwie z branży transportowej lub stricte o tym charakterze, bez uwzględnienia realiów technicznych i społecznych odległych okresów pracy, określenie co jest wyrobem, produktem w rolnictwie, który może być transportowany.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ pkt 4 k.p.c.), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego Sądu. W wyniku niespełnienia procesowej funkcji z art. 382 k.p.c. oraz nieprzestrzegania kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych Sądu odwoławczego, doszło do braku wyczerpujących ustaleń, z obrazą przytoczonych w podstawach skargi przepisów, pominięcia odmiennych ustaleń dokonanych w postępowaniu pierwszo-instancyjnym. Uchybienia te w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy.

Skarżący podniósł ponadto, że w sprawie zaistniała także potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2, 3 i 4 i art. 27 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia, przez przyjęcie, że za prace w transporcie można uznać jedynie prace wykonywane przez kierowcę ciągnika w trakcie transportu towarów na podczepionej przyczepie, a wyłączeniu tego charakteru pracy przy ciągnięciu maszyny w trakcie prac polowych oraz transportu tej maszyny na miejsce wykonywania pracy - ciągnięcie urządzenia tak jak przyczepy, udział w ruchu ulicznym. W odniesieniu do kierowców ciągnika niezasadne jest rozróżnienie na czynności wykonywane jako kierowca ciągnika oraz traktorzystę, podczas gdy osoba przez cały czas pracy posługiwała się tym samym pojazdem, to jest ciągnikiem.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania; ewentualnie wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07,

LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia oraz wniesionej skargi kasacyjnej nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania w postaci oczywistej jej zasadności. Należy bowiem podkreślić, że z mocy art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak pod rozwagę nieważność postępowania. Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub podstawie naruszenia przepisów postępowania. Obie podstawy kasacyjne pozostają ze sobą w związku funkcjonalnym. W świetle art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. nie jest bowiem możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego bez zgodnego z prawem procesowym ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 164/05, Monitor Prawa Pracy 2006 nr 10, s. 541). I odwrotnie - zarzuty naruszenia przepisów postępowania mają znaczenie, jeżeli uchybienia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem wpierw decyduje prawidłowo rozumiane prawo materialne, które określa przesłanki dochodzonego świadczenia, a te wyznaczają, jakie ustalenia stanu faktycznego są konieczne i mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu (art. 227 k.p.c.). Zarzuty podstawy procesowej nie mogą być dowolne, lecz muszą pozostawać w związku z normą prawa materialnego, od której zależy wynik sprawy. Poza tym nie powinny pomijać ograniczenia z art. 398³ § 3 k.p.c., w myśl którego podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W postępowaniu kasacyjnym zachodzi też związanie ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Tymczasem w niniejszej sprawie, skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na naruszenie przepisów prawa procesowego powołanych w podstawach skargi, bez powiązania z normami prawa materialnego. Podnosząc, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ograniczył się do zarzutu niezrealizowania funkcji rozpoznawczej i kontrolnej sądu, przez niedokonanie

wyczerpujących ustaleń, pominięcie odmiennych ustaleń dokonanych w postępowaniu pierwszo-instancyjnym. Taka konstrukcja wniosku jak i ograniczona argumentacja nie pozwalają na uznanie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia przepisów.

W drugiej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazuje przepisy prawa materialnego (art. 184 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 32 ust. 1, 2, 3 i 4 i art. 27 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia), jednak ta część wyводу wydaje się odnosić do innej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a mianowicie potrzeby wykładni przepisów prawnych.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Autor skargi kasacyjnej sugeruje potrzebę wykładni „art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2, 3 i 4 i art. 27 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia”. Należy jednak zwrócić uwagę, że skarżący w niejednoznaczny sposób wskazuje przepisy, które jego zdaniem wymagają wykładni. Nie przytacza bowiem pełnych nazw aktów prawnych, przez co należy się jedynie domyślać, że chodzi o art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2, 3 i 4 i art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, ze zm.). W uzasadnieniu wniosku skarżący podnosi zaś, że w odniesieniu do kierowców ciągnika niezasadne jest rozróżnienie na czynności wykonywane jako kierowca ciągnika oraz traktorzystę, podczas gdy osoba przez cały czas pracy posługiwała się tym samym pojazdem, to jest ciągnikiem.

Wymaga wskazania, że Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie wielokrotnie wypowiadał się na temat pracy kierowcy ciągnika, stwierdzając, iż praca kierowcy ciągnika w transporcie i praca traktorzysty (kierowcy ciągnika) w rolnictwie nie są tożsame w aspekcie możliwości jednakowej ich kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Nie ma podstaw do potraktowania prac polowych przy użyciu ciągnika rolniczego (traktora) jako prac w transporcie, czyli prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości oraz przypisanie ich do oddzielnych działów i poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym, w zależności od tego, w którym dziale gospodarki

jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi (branży) gospodarki ma istotne znaczenie i nie można dowolnie z naruszeniem postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym. Nie można więc przyjąć, że istotny dla stwierdzenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest wyłącznie rodzaj tej pracy, a bez znaczenia pozostają okoliczności zatrudnienia pracownika w określonym sektorze gospodarki.” (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2019 r., I UK 391/17, LEX nr 2607227 i powołane tam orzecznictwo, oraz wyroki: z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 172/13, LEX nr 1467147; z dnia 13 sierpnia 2015 r., II UK 298/14, LEX nr 1797093; z dnia 5 maja 2016 r., III UK 131/15, LEX nr 2057631; z dnia 5 maja 2016 r., III UK 132/15, LEX nr 2052411; z dnia 5 maja 2016 r., III UK 121/15, LEX nr 2080883; z dnia 13 lipca 2016 r., I UK 218/15, LEX nr 2108499; z dnia 12 października 2016 r.; z dnia 15 listopada 2016 r., II UK 397/15, LEX nr 2177089; z dnia 26 stycznia 2017 r., III UK 51/16, LEX nr 2258032).

Jednolite w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego nie przemawia za potrzebą wykładni powołanych przepisów.

Ponadto należy zauważyć, że dokonanie wykładni wskazanych przepisów w zakresie ustalenia przesłanek charakteru pracy w szczególnych warunkach kierowcy ciągnika i traktorzysty, nie ma zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, odwołujący się nie udowodnił, że legitymuje się 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym liczonym na dzień 1 stycznia 1999 r. Wykazał jedynie okres 22 lat, 8 miesięcy i 8 dni takiego stażu. Z uwagi na nieudowodnienie ogólnego stażu ubezpieczeniowego, Sąd drugiej instancji uznał za bezprzedmiotowe odnoszenie się do zarzutów dotyczących spełnienia przez wnioskodawcę przesłanki 15 lat prac w warunkach szczególnych, dzielając w tym zakresie ustalenia Sądu pierwszej instancji (s. 9 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego).

Sąd Apelacyjny stwierdził natomiast, że Sąd Okręgowy dokonał oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru

określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odniósł je do pozostałego materiału dowodowego (s. 8 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Można przyjąć, że skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę dowodów. Powołany przez autora skargi kasacyjnej art. 382 k.p.c. nie nakłada na sąd drugiej instancji obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego, lecz sąd ten jest władny samodzielnie dokonać ustaleń faktycznych bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji, o ile zachodzą ku temu powody. W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, dokonał jego oceny, wskazując, z jakich powodów nie podzielił zarzutów apelacji. Ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Konkludując, wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).